

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 9Csp/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818201255
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Gešvantnerová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2018:3818201255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudcom JUDr. Beatou Gešvantnerovou v právnej veci žalobcu: N. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. H., O. XXX/X, zast.: SLAMKA & Partners s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 50 120 000 so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, zast.: ČERNEJOVA & HRBEK, s.r.o., IČO: 36 857 513, so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava v konaní o určenie, že spotrebiteľský úver je bez úrokov a poplatkov, takto

rozhodol:

- I. Súd určuje, že úver poskytnutý na základe žiadosti o aktiváciu karty Quatro č. XXXXXXXX zo dňa 10.10.2013 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov.
- II. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že úver poskytnutý žalobkyni na základe jej žiadosti o aktiváciu Bankomatky Quatro č.44712130 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že zmluva o úvere neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods.2 písm.k Zákona č 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

2. Súd doručil žalobu žalovanému. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že s ňou nesúhlasí, považuje ju za neodôvodnenú a nepodloženú. Zmluva má všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o bola uzavretá tak, že klient majúci záujem o poskytnutie bankového produktu/služby zo strany spoločnosti ich kontaktuje pričom je spísaný prvotný dokument - Žiadosť o aktiváciu karty (ďalej len „žiadost“; žiadosť predstavuje tzv. invitatio ad offerendum, t.j. akési vyzvanie potenciálneho klienta zo strany našej spoločnosti na predloženie ponuky z jeho strany, ktorou sa rozumie vyplnenie nevyhnutných údajov do žiadosti, tieto údaje spoločnosť posúdi a rozhodne sa, či nakoniec úver schváli a dôjde tak k uzavretiu zmluvy, alebo neschváli z dôvodu toho, že ponúknutá bonita potenciálneho klienta nepostačuje v zmysle zákonných povinností našej spoločnosti). Žiadosť je následne, spolu s dokumentmi tvoriacimi zmluvu a informačnými materiálmi zaslaná na adresu (potenciálneho) klienta. Úlohou (potenciálneho) klienta, korešpondujúcou s legitímnym očakávaním spoločnosti v seriózny prístup, je žiadosť a priloženú zmluvnú a inú dokumentáciu si prečítať (naštudovať) a v prípade pretrvávajúceho záujmu v žiadosti vyplniť údaje potrebné na posúdenie jeho návrhu zo strany našej spoločnosti, žiadosť podpísať a následne zaslať k nám na posúdenie. V zmysle zákonných povinností spoločnosť takúto ponuku (stále ešte len potenciálneho) klienta s odbornou starostlivosťou vyhodnotí, pričom v prípade pozitívneho výsledku (po prípadnej úprave navrhovaných parametrov úveru) žiadosť aj podpíše, čím dôjde v nadväznosti na zaslanie schválenia/potvrdenia (potvrdzujúceho listu) klientovi k uzavretiu zmluvy o úvere - takáto oboma stranami podpísaná žiadosť, spolu s jej právnymi súčasťami/komponentmi (obchodné podmienky, cenník a potvrdzujúci list) tvorí ako celok zmluvu o úvere. Zmluvu o úvere netvorila len žiadosť a potvrdzujúci list, ktorých kópiu žalobca

priložil ku svojej žalobe; zmluvu tvorili všetky komponenty zmluvy o úvere - konkrétne žiadosť, obchodné podmienky, cenník a potvrdzujúci list. V daných dokumentoch je uvedená aj informácia o splátkach úveru - napr. v čl. III. žiadosti upravujúcej podmienky úveru (je tam uvedená výška splátky), v čl. V. ods. 2 žiadosti (údaj o dni splatnosti splátky), či v potvrdzujúcom liste. Zmluva o úvere obsahovala/ obsahuje všetky náležitosti vyžadované v čase jej uzavretia zákonom o spotrebiteľských úveroch (z. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere). Informácia o právnom pute medzi jednotlivými komponentmi zmluvy je uvedená napr. v na konci čl. V. za ods. 19 žiadosti (Obchodné podmienky, Cenník a Potvrdzujúci list sú súčasťou tejto Žiadosti/Zmluvy); v úvodnom odseku obchodných podmienok (obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy); v čl. II. ods. 2 Obchodných podmienok (Potvrdzujúci list je súčasťou Zmluvy) a v čl. VI. bod 42 Obchodných podmienok (cenník je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy), v potvrdzujúcom liste. Žalovaným tvrdené právne puto nevychádza len z „povahy vecí“, či napríklad znenia žiadosti a obchodných podmienok, ale aj existujúcej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR2 a ČR3, ako i zo zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o platobných službách“); zmluva o úvere je totiž zároveň aj rámcovou zmluvou o poskytovaní platobných služieb v zmysle tohto zákona, ktorej právnu neoddeliteľnou súčasťou sú v zmysle § 31 ods. 4 zákona o platobných službách aj obchodné podmienky. Zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. V zmysle § 9 ods. 2 písm. k) [v súčasnosti písm. l)] zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o úvere obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Z uvedeného ustanovenia však nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Dôvodová správa uvádza iba nasledovné: „Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patria napríklad: [...] Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).“ Právnomu záveru žalobcu tak nesvedčí autentický výklad danej právnej normy podaný zákonodarcom (v dôvodovej správe k zákonu, kde by takú významnú skutočnosť zákonodarcu zaiste osobitne zdôraznil), právnomu záveru žalobcu nesvedčí ani prax poskytovateľov spotrebiteľských úverov, ktorí dané ustanovenie zákona nevykladali spôsobom uvádzaným žalobcom. Pri systematickom pohľade na § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejme, že informáciu o postupnej amortizácii svojho dlhu (vrátane tzv. rozpisu splátok) spotrebiteľ zistí z tzv. amortizačnej tabuľky, na ktorú má voči veriteľovi bezplatný nárok kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu v zmysle § 9 ods. 3 v spojení s ods. 5 zákona (v tomto konkrétnom prípade síce nejde o zmluvu na dobu určitú s vopred presne určeným potom splátok, ale o zmluvu na dobu neurčitú s tzv. revolvingovým úverom poskytovaným cez kreditnú kartu, no máme za potrebné pre úplnosť argumentácie poukázať aj na systematický výklad zákona). Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Pokiaľ dospel žalobca k záveru, že podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva obsahovať tzv. rozpis splátok (de facto amortizačnú tabuľku), vôbec (ani náznakom) sa nevysporiadal s dôvodom, prečo by zákonodarcu v zákone použil na predpísanie rovnakej povinnosti uvádzať do zmluvy tzv. rozpis splátok (de facto amortizačnú tabuľku) rôznu (úplne odlišnú) terminológiu v § 9 ods. 2 písm. k) zákona v porovnaní s § 9 ods. 3 v spojení s ods. 5 zákona. Ak § 9 ods. 2 písm. k) a naproti tomu § 9 ods. 3 v spojení s ods. 5 upravujú podľa názoru žalobcu de facto „to isté“, ostáva zo strany žalobcu nezodpovedanou otázkou, prečo sú dané zákonné normy terminologicky úplne odlišné. Vzápätí sa núkajúcou jednoduchou a logickou odpoveďou je, že právny názor žalobcu nemá oporu v systematickom výklade zákona. Cez logický výklad je nutné dospieť k správnej aplikácii daného zákonného ustanovenia a k záveru, že zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úveru jednou sumou (našou spoločnosťou podávaný výklad) oproti vyjadreniu uvedenému cez tzv. rozpis splátok (t.j. dvoma a viacerými sumami; výklad podaný žalobcom) svedčí jednoznačne v prospech jednoduchšieho, žalovaným zvoleného spôsobu - t.j. uvádzať sumu splátky jedným údajom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ pre zistenie celkovej výšky každej splátky odkázaný na matematickú operáciu súčtu jej jednotlivých zložiek. Priemerný spotrebiteľ by bol síce takejto matematickej operácie schopný, ale v prospech zrozumiteľnosti zmluvy (teda v prospech spotrebiteľa) je jednoznačne uvádzanie splátky jej celkovou sumou, než jej uvedenie iba výškami jednotlivých zložiek splátky (kedy je nutné ich spočítavať). Výpočet celkovej výšky splátky by bol dokonca o niečo komplikovanejší pri nerovnomernej amortizácii úveru. Je nedôvodné a nelogické vychádzať z prezumpcie, že zákonodarcu mienil ustanovením § 9

ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy preplnené (zahltené) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivéj splátky (z desiatok splátok) úveru. Na podporu argumentácie poukázal na právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.10.2017 sp. zn. 17Co/344/2017-143; krajský súd k uvedenej problematike uviedol: „Podľa odvolacieho súdu preto z hľadiska kritéria zrozumiteľnosti spotrebiteľskej zmluvy, a tým aj z hľadiska prospechu spotrebiteľa neobstojí výklad citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch prijatý súdom prvej inštancie a prezentovaný žalobcom, teda taký, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku jednotlivých zložiek splátky a uvedenie iba jej celkovej výšky je nedostatočné. Naopak, nie práve vhodne zvolenú formuláciu citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je, a vždy bolo potrebné vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne uvedená aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie uvedením len niektorej zložky navodzovať dojem nízkej splátky úveru. Prípustnosť vyjadrenia splátky úveru iba celkovou výškovou splátky nie je výklad contra legem, ako sa snaží presvedčiť žalobca, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou.“ Žalobcom zvolený výklad príslušnej právnej normy neobstojí - je v rozpore s povinnosťou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu normu eurokonformným spôsobom. Smernica EÚ nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Podľa tabuľky zhody k zákonu o spotrebiteľských úveroch, § 9 ods. 2 písm. k) [v súčasnosti písm. l)] zákona je transpozíciou čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice EÚ8 podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť „výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“. Z uvedeného je zrejmé, že Smernica EÚ vyžaduje v zmluve o úvere uviesť iba celkové splátky úveru a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na ich jednotlivé zložky - istinu, úroky a poplatky. Tento záver potvrdil aj Rozsudok SDEÚ Home Credit podľa ktorého: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Z uvedeného vyplýva, že výklad podávaný žalobcom o potrebe rozpísať splátky na istinu, úroky a poplatky je v rozpore s článkom 10 ods. 2 písm. h) Smernice EÚ. Smernica EÚ predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu danej oblasti, čo znamená, že s cieľom dosiahnutia fungujúceho vnútorného trhu členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť prísnejšie pravidlá ako sú v nej uvedené. Tento záver vyplýva okrem iného z: a) článku 22 ods. 1 Smernice: „Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“; b) recitálu (9) Smernice 2008/48: „Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice.“; a c) rozsudku SDEÚ vo veci C-602/10, SC Volksbank România SA zo dňa 12.07.2012 podľa ktorého: „Z článku 22 ods. 1 smernice 2008/48 vykladanej vzhľadom na jej odôvodnenia 9 a 10 vyplýva, že pokiaľ ide o úverové zmluvy, ktoré patria do pôsobnosti tejto smernice, táto smernica stanovuje úplnú harmonizáciu, a ako vyplýva z názvu uvedeného článku 22, má záväznú povahu, čo treba chápať tak, že v oblastiach konkrétne uvedených v rámci tejto harmonizácie členské štáty nesmú zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia, ako sú tie, ktoré zakotvuje tá istá smernica.“ (bod 38 rozsudku) [...] „Je potrebné dodať, že ako bolo uvedené v bode 38 tohto rozsudku, článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, vykladaný vzhľadom na jej odôvodnenia 9 a 10, sa musí chápať v tom zmysle, že pokiaľ ide o úverové zmluvy patriace do pôsobnosti tejto smernice, na ktoré odkazuje vnútroštátny súd v rámci tejto otázky, hoci nie sú predmetom sporu vo veci samej, uvedená smernica stanovuje úplnú a kogentnú harmonizáciu, ktorá v oblastiach, ktorých sa táto harmonizácia špecificky týka, bráni tomu, aby členské štáty zachovali alebo zaviedli iné vnútroštátne ustanovenia, ako ona sama obsahuje.“ (bod 63 rozsudku) Z ustálenej judikatúry SDEÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade s právom EÚ (t.j. eurokonformne). Podľa rozhodnutia SDEÚ vo veci Van Colson „povinnosť členských štátov vyplývajúca zo smernice dosiahnuť stanovený výsledok, ako aj ich povinnosť podľa článku 5 ZEHS [...], sa vzťahujú na všetky orgány členských štátov vrátane súdov v rámci ich právomocí.. Z toho potom vyplýva, že pri uplatňovaní vnútroštátneho práva a najmä ustanovení vnútroštátneho zákona špeciálne vydaného s cieľom vykonať ustanovenia smernice [...] musí vnútroštátny súd vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice.“ V zmysle judikatúry SDEÚ povinnosť súdov vykladať národné

právo eurokonformne sa uplatňuje aj v horizontálnych právnych vzťahoch, akým je aj vzťah zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami tohto sporu.¹³ Povinnosť vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smerníc EÚ zahŕňa okrem iného aj povinnosť vykladať vnútroštátne právo v súlade s interpretáciou smerníc EÚ vyjadrenou v príslušných rozhodnutiach SDEÚ interpretujúcich právo EÚ. Štátne orgány majú povinnosť eurokonformne vykladať vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere, nesmie však ísť o výklad, ktorý je zjavne *contra legem*.¹⁵ Inými slovami, ak § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch pripúšťa eurokonformný výklad, t.j. ak takýto výklad nie je možné považovať za výklad *contra legem*, súd je povinný ho pri rozhodovaní predmetnej veci uplatniť. Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktorý v tomto konaní poukázal je pritom celkom zjavne možný a v žiadnom prípade ho nie je možné považovať za výklad *contra legem*. Totiž, pokiaľ zákonodarca uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov [...]“, nie je možné automaticky (a už vôbec nie bezvýhradne) usudzovať, že istina, úroky a iné poplatky musia byť zvlášť rozpísané a nemôžu byť uvedené spolu v jednom údaji o výške, počte a termínoch splátok. Pritom ešte pred Rozsudkom SDEÚ Home Credit si eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona osvojili i niektoré slovenské súdy (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19.09.2012, či rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.12.2012, sp. zn. 6Co/315/2012). Keďže eurokonformný výklad je v tomto prípade možný, súd je povinný ho uplatniť. V plnej miere reflektuje Rozsudok SDEÚ Home Credit napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.01.2017, sp. zn. 16Co/785/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.01.2017, sp. zn. 16Co/616/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.01.2017, sp. zn. 15Co/64/2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14.12.2016 sp. zn. 17Co/963/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.04.2017 sp. zn. 11Co/39/2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 06.07.2017 sp. zn. 14Co/56/2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.06.2017 sp. zn. 8Co/34/2017 atď. Prax a stanovisko NBS ako orgánu dohľadu nad finančným trhom (NBS jednoznačne preferuje eurokonformný výklad zákona) ako i názory objavujúce sa v odborných periodikách v čase po Rozsudku SDEÚ Home Credit tento náš záver, a zároveň nesprávnosť právneho názoru žalobcu len potvrdzujú. Rovnako tak aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu SR - viď verejne dostupné¹⁸ uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Ako upozorňuje najvyšší súd vo vyššie uvádzanom uznesení, za účelom odstránenia pochybností o správnom spôsobe výkladu predmetného ustanovenia zákona zákonodarca s výslovným poukazom na Rozsudok SDEÚ a Smernicu EÚ s účinnosťou od 01.05.2018 mení znenie daného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch [§ 9 ods. 2 písm. l)] tak, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovami „výšku, počet, frekvenciu splátok“ (viď čl. XII zákona č. 279/2017 Z. z. a dôvodovú správu k nemu). Aj táto zmena zákona dokladuje, ktorý výklad zákona vždy mal a má zákonodarca na mysli. Ak by akceptovali výklad zákona vyžadujúceho tzv. rozpis splátok (t.j. výklad rozporný s výkladom eurokonformným, v tomto súdnom konaní preferovaný žalobcom), vychádzali by neprípustne z prezumpcie „hlúpeho“ zákonodarcu, ktorý napísal zákon v evidentnom rozpore so svojimi európskymi záväzkami, čo vedie k následkom porušenia práva EÚ. Okrem toho, žalobcom zvolený právny prostriedok ochrany jeho údajných práv v podobe žaloby na určenie nie je hospodárnym prostriedkom obrany. K danému poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 251/2015 zo dňa 16. marca 2016. V zmysle tohto judikátu, vyriešiť otázku skutočnej výšky dlhu dlžníka a tým i výšku pohľadávky veriteľa, možno len v konaní o návrhu na plnenie, nie v konaní o určenie (či už neplatnosti zmluvy alebo bezodplatnosti úveru). V konaní na plnenie sa totiž platnosť zmluvy či eventuálna bezodplatnosť úveru posudzuje ako prejudiciálna otázka vo vzťahu k veci samej. Samotné konanie o určenie totiž nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty a zákonite ho musí nasledovať i konanie na plnenie. Žalobcovi sú ponechané iné, s ohľadom na súdne konanie hospodárnejšie prostriedky obrany, a to napr. v podobe procesnej obrany v konaní na plnenie dlhu dlžníka iniciovanom zo strany veriteľa [pokiaľ dlžník tvrdí, že jeho dlh je v nižšej výške, je zrejmé, že neuhradí veriteľovi dobrovoľne viacej; dôsledkom bude žaloba veriteľa na plnenie, v rámci konania o

ktorej sa bude prejudiciálne riešiť (i) existencia a oprávnenosť nároku veriteľa a následne eventuálne aj (ii) výška takého nároku veriteľa]. Ak by dlžník predsa len uhradil viac, než mal, nápravu môže hľadať v žalobe na plnenie podanej voči veriteľovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia (v tomto konkrétnom prípade však žalobcom celkovo vykonané úhrady nepokrivajú ani čerpanú istinu úveru). Zmluva o úvere je v plnom súlade s požiadavkami kladenými príslušnými právnymi predpismi, neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, pričom v nej neabsentujú žiadne žalobcom namietané údaje. Navyše, v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov len a jedine vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky zakotvené v danom ustanovení (t.j. ak zmluva o úvere vykazuje súčasne a kumulatívne nedostatky v tomto ustanovení vymenované - zákonodarca použil spojku „a“); žalobca však taký kumulatívny výskyt nedostatkov zmluve nevyčíta a ani neuvádza.

3. Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení z 11.4.2018 uviedol, že žalovaný sa vo svojom vyjadrení zo dňa 11.04.2018 opiera o Rozsudok SD EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15. Predmetom bolo začatie prejudiciálneho konania Okresného súdu Dunajská Streda o výklade smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Pri posudzovaní (ne)záväznosti uvedeného rozhodnutia pre tento spor treba vychádzať z toho, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva Únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý podal prejudiciálnu otázku, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Pokiaľ sa týka smernice ako prameňa práva únie, táto je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. V uvedenom rozhodnutí súdny dvor okrem iného konštatuje, že ustanovenia čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES v spojení s jej článkom 22 ods. 1 bránia tomu, aby členský štát stanovil povinnosť ako náležitosť zmluvy uviesť amortizačnú tabuľku, čo je v rozpore s citovaným ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže je tu konflikt smernice a vnútroštátneho zákona, je potrebné skúmať, či sa môže smernici priznať priamy alebo nepriamy účinok. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, smernica je priamo záväzná pre členský štát. V konkrétnom prípade súd nemôže smernici priznať ani nepriamy účinok, nakoľko nie je možný eurokonformný výklad citovaného ustanovenia zákona, keďže by ním súd prakticky nariadil/vypustil toto ustanovenie. Jednalo by sa o výklad contra legem a takýto postup je v rozpore s princípom právnej istoty. Na základe uvedeného odôvodnenia NSSRv Uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 považuje za nesprávne a s uvedeným rozhodnutím sa nestotožňuje. V konečnom dôsledku, sa jedná o jediné rozhodnutie NSSR, ktoré nezakladá ustálenú judikatúru v danej veci, keďže dlhoročná prax okresných ako aj krajských súdov SR je taká, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať číselné vyjadrenie toho, aká časť splátky je poukazovaná na jednotlivé jej zložky t. j. istinu, útok, poplatky, prípadne iné. Po opätovnom posúdení zmluvy uvádza, že ako ďalšou náležitosťou v zmysle § 9 ods. 2, písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch je, že: "Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov" Žalovaný v Zmluve neuviedol žiadnu hodnotu RPMN, a to aj napriek tomu, že tento údaj je povinným údajom v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica 17Co/215/2012: "Zákonodarca jednoznačne v ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.Z. v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len "Zákon") jednoznačne stanovil povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - RPMN, bez ohľadu na druh úveru, pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. " Zákonodarca teda stanovil jednoznačne povinnosť Žalovaného - subjektu poskytujúceho spotrebiteľský úver, uviesť v Zmluve presný údaj o hodnote RPMN, pričom na túto povinnosť poukazujú opakovane súdy SRv rámci svojich rozhodnutí. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že v Zmluve absentuje údaj o hodnote RPMN, čím si Žalovaný nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona, čo zákonodarca sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Žalovaný vo vyjadrení uviedol: "zmluvu o úvere netvorila len žiadosť, ktorej kópiu žalobca priložil k svojej žalobe; Zmluvu tvorili všetky komponenty zmluvy o úvere - konkrétne žiadosť, obchodné podmienky, cenník a potvrdzujúci list." Podľa ust. čl. 10 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej len "Smernica"): "zmluvy o úvere sa vypracujú písomne alebo na inom trvalom nosiči. Každá zmluvná strana dostane jedno vyhotovenie zmluvy o úvere. Týmto článkom nie sú dotknuté žiadne vnútroštátne pravidlá týkajúce sa platnosti uzavretia zmlúv o úvere, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Zákonodarca povinnosť písomného vyhotovenia zmluvy o

spotrebiteľskom úvere vyplývajúceho z ust. čl. 10 ods. 1 Smernice transponoval do ust. § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom nie sú dotknuté žiadne vnútroštátne pravidlá týkajúce sa platnosti uzavretia zmlúv o úvere (v kontexte slovenskej právnej úpravy pre zachovanie písomnej formy Zmluvy povinnosť podpísať Zmluvu oboma zmluvnými stranami), čo definitívne potvrdil aj SD EU v rozhodnutí C-42/15 "Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES v z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/1 02/EHS v spojení s článkom 3 písm. m tejto smernice sa má vykladať. V tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti zmluvy uvedené v článku 10 ods.2 Smernice. Teda členský štát môže stanoviť povinnosť pre zachovanie písomnej formy Zmluvy podpísať zmluvu oboma kontrahentami. Podľa ust. § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka: Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Podľa ust. § 273 ods. 1 zákona Č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka: Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Podľa ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka: Súčasťou poisťnej zmluvy sú všeobecné poisťné podmienky poisťteľa (poisťné podmienky), na ktoré sa poisťná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím zmluvy tomu, kto s poisťiteľom zmluvu uzavrel, oznámené. Z ust. § 40 ods. 3 Občianskeho. zákonníka jednoznačne vyplýva, že pre zachovanie písomnej formy právneho. úkonu sa vyžaduje podpísanie listiny konajúcou osobou. Nakoľko zákonodarca v § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje písomnú formu Zmluvy, je preto nevyhnutné, aby Zmluva a všetky oddelené dokumenty k nej priložené, ak majú tvoriť súčasť Zmluvy boli podpísané konajúcou osobou. Výnimky zo zásady zachovania písomnej formy podpisom konajúceho predstavujú iba: všeobecné obchodné podmienky v zmysle ust. 273 ods.1 Obch. zákonníka, ktoré sa s poukazom na § 52 ods. 2 OZ neaplikuje a § 788 ods.3 OZ, ktoré sa vzťahuje len na poisťné zmluvy.

4. Žalovaný vo vyjadrení z 31.5.2018 poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Vo svojej replike žalobca poukazuje na vadu právneho úkonu majúcu za následok neplatnosť právneho úkonu (absencia písomnej formy právneho úkonu); zároveň však žalobca v tomto konaní tvrdí tzv. bezodplatnosť úveru (pre údajnú absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere) - obe tvrdenia však nemôžu popri sebe obstáť, zmluva nemôže byť zároveň neplatnou a zároveň úver na jej základe bezodplatný (bezodplatnosť úveru je zákonná sankcia dopadajúca na úver poskytnutý na základe platnej zmluvy, nie neplatnej); ide o žalobcom navodenú zmätočnosť žaloby. Zmluva je platným právnym úkonom, žalobca dosiaľ nepreukázal opak. Samotný zákon o spotrebiteľských úveroch¹ preferuje platnosť zmluvy - inak sa § 9 v spojení s § 11 zákona ani interpretovať nedá (zákon preferuje platnosť zmluvy dokonca aj v prípade absencie písomnej formy právneho úkonu - zákonnou sankciou je potom v spojení s inými nedostatkami zmluvy tzv. bezodplatnosť úveru). Nie je ani úlohou súdu vyhľadávať dôvody neplatnosti právneho úkonu (navyše, ak terazšie tvrdenia žalobcu na adresu zmluvy, ktorú žalobca roky akceptoval, vykazujú vysokú mieru účelovosti - berúc do úvahy najmä skutočnosť, že žalobcom celkovo dosiaľ vykonané úhrady nepokrývajú ani čerpanú istinu úveru). Existujúca judikatúra jednoznačne preferuje platnosť právneho úkonu pred jeho neplatnosťou; viď napr. (i) verejne dostupný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.03.2008, sp. zn. 26 Cdo 2317/2006, v zmysle ktorého: „... dle

judikatury Ústavného soudu základním principem výkladu smluv (právních úkonů) je priorita výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady; je tak vyjádřen a podporován princip autonomie smluvních stran a povaha soukromého práva (srov. např. náleží Ústavného soudu ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03)...“; (ii) náleží ÚS SR ze dne 03.07.2008, sp. zn. I. ÚS 242/07-29, v zmysle ktorého: „... Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim ...“. (iii) náleží Ústavného soudu SR ze dne 01.04.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, v zmysle ktorého: „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného soudu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného soudu pri hľadani riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“ Zákon nevyžaduje podpis strán zmluvy na každom jednom komponente/súčasťi zmluvy o úvere . Žalobcom vyvolaná spornosť sa týka údajnej zákonnej požiadavky na podpis každého jedného komponentu/súčasťi zmluvy o úvere. Takéto formálne nazeranie žalobcu na platnosť písomného právneho úkonu je podľa nášho názoru vskutku novátorské, žiaľ mylné a vo svojich dôsledkoch až absurdné. Niet pochýb, že žiadosť písomnú formu má, taktiež obchodné podmienky, cenník i potvrdzujúci list (to všetko sú dokumenty tvoriace zmluvu o úvere). Skutočnosť, že žalobca mal všetky komponenty zmluvy k dispozícii, resp. že sa s nimi oboznámil, žalobca vyhlásil v čl. V. ods. 9 ním podpísanej žiadosti (okrem toho kópiu žiadosti aj potvrdzujúceho listu žalobca sám priložil ku svojej žalobe). S eventuálnym tvrdením žalobcu o akomsi prenášaní dôkazného bremena na spotrebiteľa pri prehlásení o oboznámení sa so zmluvnou dokumentáciou nemožno súhlasiť. Nedochádza k protiprávnemu prenášaní dôkazného bremena na spotrebiteľa, nakoľko dôkazné bremeno zákon nekladie na banku. Ide o štandardné a v zmluvných vzťahoch bežne sa vyskytujúce zmluvné ustanovenie, v tomto prípade riadne uvedené v zmluve. Žalovaná spoločnosť nijak žalobcovi nebránila sa so zmluvnou dokumentáciou oboznámiť, tá mu bola riadne odovzdaná, pričom spoločnosť zmluvu podpisovala v dobrej viere v záujem žalobcu zmluvu v danom znení uzavrieť. Ak dané zmluvné vyhlásenie klient prostredníctvom podpisu zmluvy schválil, znamená to, že s ním (slobodne a dobrovoľne) súhlasil a že odráža jeho skutočnú vôľu. Informácia o právnom pute medzi jednotlivými komponentmi zmluvy je uvedená napr. v na konci čl. V. za ods. 19 žiadosti (Obchodné podmienky, Cenník a Potvrdzujúci list sú súčasťou tejto Žiadosti/Zmluvy); v úvodnom odseku obchodných podmienok (obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy); v čl. II. ods. 2 Obchodných podmienok (Potvrdzujúci list je súčasťou Zmluvy) a v čl. VI. bod 42 obchodných podmienok (cenník je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy), v potvrdzujúcom liste. Žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby bol podpis zmluvných strán prítomný na každom jednom zmluvnom dojednaní; zloženie zmluvy z viacerých listín je bežnou zmluvnou praxou, uplatňujúcou sa denne v súkromnom práve, spotrebiteľské vzťahy nevynímajúc. Dôležité je preukázanie (i) právneho puta (tzv. inkorporačnej doložky), ktoré jednotlivé komponenty zmluvy spája a (ii) znalosť oboch zmluvných strán o všetkých komponentoch zmluvy - nič z daného nemôže byť v tomto spore sporné, nakoľko žalobca podpisom žiadosti potvrdil, že sa so žiadosťou, obchodnými podmienkami a cenníkom oboznámil; po schválení úveru bol následne žalobcovi zaslaný potvrdzujúci list (rekapitulujúci údaje schváleného úveru; ide o kontraktačný mechanizmus tohto typu zmluvy - vid' článok II ods. 2 obchodných podmienok). Ak by sa skutočne presadil výklad podávaný žalobcom, znamenalo by to vážny dopad na státisíce zmluvných dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov (počnúc bežnými nákupmi až po dodávky energií do domácnosti), nakoľko by stratili platnosť zmluvnými stranami osobitne nepodpísané zmluvné dojednania (napr. v obchodných podmienkach); v súkromnom práve by tak prestala existovať právna istota o obsahu existujúcich záväzkov, obsah zmlúv by tak musel obsiahnuť celé obchodné podmienky a akékoľvek iné dojednania, čo by prehľadnosti právneho úkonu rozhodne neprospelo. Tvrdenie žalobcu, že zmluva o úvere vyžaduje pri každom jej zmluvnom dojednaní osobitný podpis, tak nemá oporu v zákone²³ ani existujúcej judikatúre⁴⁵. Ide o žalobcom kreovaný účelový (a vo svojich dôsledkoch absurdný) výkladový konštrukt. Na podporu argumentácie poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Súdného dvora EÚ v otázke skladby zmlúv o spotrebiteľskom úvere - podľa prvého výroku Rozsudku SDEÚ Home Credit⁶ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nevyhnutne

vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky jej náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, čo je v tomto prípade preukázateľne splnené. Súdny dvor síce dodáva, že vnútroštátne právo môže zaviesť požiadavku, aby sa podpis nachádzal pri každej jednej náležitosti zmluvy, no žiadna taká vnútroštátna požiadavka v právnom poriadku SR neexistuje. Mechanizmus uzavretia zmluvy o úvere, ako i jej skladbu z jednotlivých právnym putom previazaných komponentov spoločnosť vyčerpávajúcim spôsobom popísala už v prvotnom vyjadrení k žalobe. So žalobou žalobcu ani jeho tvrdeniami spoločnosť nesúhlasí. Zmluva o úvere je platným právnym úkonom, na ktorý nedopadá sankcia tzv. bezodplatnosti úveru. Akékoľvek námietky či výhrady zo strany žalobcu k predzmluvnej fáze či uzavieraní zmluvy, ktoré vzniká až teraz (vzniesol také námietky či výhrady v danom čase?) považuje za účelové konštrukty. Spoločnosť si splnila všetky svoje predzmluvné povinnosti, pričom podpis zmluvy o úvere bolo výlučné rozhodnutie žalobcu - bolo na ňom kedy a či vôbec zmluvu o úvere či inú zmluvnú dokumentáciu podpíše (zmluva nie je jednostranným úkonom banky, žalobca ju nemusel podpísať; bolo to jeho slobodné rozhodnutie, ktoré spoločnosť v dobrej viere v seriózny zmluvný vzťah akceptovala). Opätovne poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, a to v podobe rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.02.2017, sp. zn. 6Co/148/2016-235 (ďalej len „Rozsudok KS NR“), ktorý predstavuje právoplatný výsledok prejednávania obdobného, ak nie totožného právneho sporu s rovnakými právnymi otázkami (kartová zmluva tvorená viacerými listinami, limity ochrany spotrebiteľa, náležitosti tohto typu zmluvy o spotrebiteľskom úvere atď.), ktorý bezo zvyšku, zodpovedajúc podrobne všetky dôležité otázky sporu, podporuje argumentáciu spoločnosti; aktuálnu líniu rozhodovacej činnosti (min. daného súdu), pričom s ohľadom na potrebu zabezpečenia právnej istoty v rozhodovaní súdov Slovenskej republiky, ako aj na podrobné/obsiahle a všetky dôležité otázky sporu zodpovedajúce odôvodnenie Rozsudku KS NR, nie je podľa spoločnosti žiaden dôvod, aby tunajší súd rozhodol v tomto spore odlišne. Zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, vrátane ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) V prípade tzv. revolvingového (neustále čerpaného a splácaného) úveru je zákonná náležitosť uvádzať v zmluve RPMN splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN7, (t.j. príklad výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných; inak sa zákonná požiadavka splniť nedá). Indikatívny výpočet RPMN je v zmluve prítomný, vypočítaný je podľa prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (č. 129/2010 Z. z.), ktorá s takým indikatívnym výpočtom pri takomto druhu úveru vyslovene počítá. Na presný výpočet RPMN je potrebné vopred poznať napr. presnú výšku úveru a počet splátok. Pri revolvingovom úvere to nie je možné, zmluva je uzavretá na dobu neurčitú, spotrebiteľ má k dispozícii na čerpanie úverový rámec (počiatok čerpania je navyše obvykle spojený s použitím karty, nie uzavretím zmluvy), veriteľ a zrejme ani spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie, koľko a ako dlho bude čerpať úver a splácať ho (existuje neuzavretý počet možných variantov budúceho vývoja). Jediný reálny možný je teda indikatívny výpočet RPMN (inak by veriteľ musel vopred do zmluvy vypočítavať RPMN pre každý jeden z neuzavretého počtu uvažovaných variantov vývoja úverového vzťahu, a to nie je splniteľná úloha - spoločnosť budúcnosť nepozná). Z daného dôvodu obsahuje zmluva (dokonca na viacerých miestach - napr. žiadosť, potvrdzujúci list) indikatívny, reprezentatívny výpočet RPMN (v potvrdzujúcom liste aj vychádzajúci z nakoniec schválených údajov úveru žalobcu). V rámci tohto reprezentatívneho výpočtu sa potom nachádza aj príklad výšky celkovej čiastky (aj nákladov) spotrebiteľa.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie. Žalobkyňa a jej právny zástupca sa na pojednávaní nezúčastnili, svoju neprítomnosť vopred písomne ospravedlnili. Súd pojednával v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu. Súd sa oboznámil s kópiou žiadosti, obchodných podmienok, cenníka a potvrdzujúceho listu - zmluvy o úvere. Zistil tento skutkový stav: Žalovaná podala žiadosť o vydanie Bankomatky Quatro, vydávanej VÚB a.s. v spolupráci s Consumer Finance Holding a.s., v ktorej uviedla svoje osobné údaje (meno, priezvisko, rodné číslo, číslo OP, adresu, telefónny kontakt, údaj o pracovnom zaradení, údaje o počte vyživovacích povinností, výške nákladov na bývanie, priemernom čistom mesačnom príjme a zamestnávateľovi). V časti IV žiadosti je uvedené rodné priezvisko matky žalovanej, heslo a číslo bankového účtu žalovanej. V časti žiadosti III. Podmienky úveru sa nachádza údaj o výške vybraného úverového rámca 2400,- eur, štandardnej mesačnej splátky 80,- euro a štandardnej úrokovej sadzbe 1,9% mesačne/22,8% ročne. V časti V „Vyhlásenie klienta“ je uvedený indikatívny výpočet RPMN (za predpokladu vyčerpania spotrebiteľského úveru platbou kartou u obchodníka dňa 1.8.2013, výšky úveru 2.400,- eur, počtu splátok 12 po 200,- eur) 24,21% a v súvislosti s tým celkové náklady spotrebiteľa 325,37 eur a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť 2.725,37 eur. Deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky je uvedený 15. deň v kalendárnom mesiaci a priemerná hodnota RPMN pre kreditné karty na Slovensku je uvedená 26,59%. Dátum vypísania žiadosti zo strany

žalobkyne je 26.9.2013. Žiadosť je podpísaná za VÚB a.s. zástupcom CFH a.s. v Poprade dňa 22.10.2013.

6. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

8. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

10. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

11. Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. j), k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov;

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

13. Podľa § 19 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.

14. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

15. Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

16. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným mal vzniknúť na základe zmluvy o vydaní Bankomatky Quatro zo dňa 26.9.2013. Svojou povahou ide však o spotrebiteľský úver, na ktorý sa v čase vzniku zmluvného vzťahu vzťahoval zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom je zrejmé, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ poskytoval dočasne peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere žalovanej ako spotrebiteľovi. Je nepochybné, že žalovaná v zmluvnom vzťahu konala ako fyzická osoba spotrebiteľ. Súd preto skúmal, či zmluva, ktorú sporové strany uzavreli, má náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd zistil, že v zmluve chýba údaj o RPMN. Pokiaľ žalobca v konaní uvádza, že v danej veci ide o revolvingový úver a preto nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN, súd s týmto jeho tvrdením nesúhlasí. V § 19 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z. je totiž uvedené, že pri výpočte RPMN sa môžu v prípade potreby použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2 zákona. Podľa predpokladov uvedených v prílohe č. 2 potom bolo možné určiť výšku RPMN. V zmluve v časti V. je uvedený indikatívny výpočet RPMN, avšak vychádza z iných predpokladov, napr. úver má byť uhradený v 12 splátkach, preto údaj o indikatívnom výpočte RPMN nie je údajom o RPMN vzťahujúcim sa na tento úver. Vzhľadom k tomu, že v zmluve nie je uvedený údaj o RPMN, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd tiež uvádza, že pokiaľ ide o termín splatnosti jednotlivých splátok, tento je síce uvedený v časti V. zmluvy v bode 2, je však uvádzaný veľmi drobným, voľným okom ťažko čitateľným písmom, s tým, že bude uvedený vo výpise. Tento údaj navyše ani nie je uvedený v časti „Podmienky úveru“, ale v časti s názvom „Vyhlásenie klienta“. Ide teda o veľmi neprehľadný spôsob uvádzania obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bežný spotrebiteľ si ani nemusí takto uvedený údaj všimnúť. Pokiaľ argumentoval právny zástupca žalovaného že zmluva obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, pretože zmluvu o úvere netvorila len žiadosť, ktorej kópiu žalobca priložil k svojej žalobe; ale zmluvu tvorili všetky komponenty zmluvy o úvere - konkrétne žiadosť, obchodné podmienky, cenník a potvrdzujúci list, súd sa stotožňuje s argumentáciou právneho zástupcu žalobkyne, že by tieto skutočnosti museli byť uvedené v zmluve, prípadne jej dodatkoch podpísaných stranami. (čl. 10 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch), aby mohla byť zachovaná zákonná podmienka písomné dojednanie týchto náležitostí. Súd nenamieta argumentáciu žalovaného že povinnosť uvádzať rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Podľa záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo56/2018, predloženého žalovaným § 9 ods.2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné aby zmluva obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétne vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky (tiež 3Cdo 146/2017, 4 Cdo 211/2017). Avšak v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) (v súčasnosti písm. l)) zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o úvere obsahovať „výšku, počet a termíny splátok“, čo táto zmluva neobsahuje. Nie je možné z textu zmluvy napr. vyvodiť, kedy bude splatná prvá splátka, jediný údaj v zmluve je 15. kalendárny deň. Je zrejmé že až z výpisu mohol spotrebiteľ zistiť konkrétny termín splátky. Preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a určil, že úver poskytnutý na základe žiadosti o aktiváciu karty Quatro č. 44712130 zo dňa 10.10.2013 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov.

17. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Žalobkyňa bola v spore úspešná, má tak nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie

musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, spisovú značku, čo sa ním sleduje a podpis), označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1,2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa ustanovení o výkone rozhodnutia Civilného sporového poriadku a Exekučného poriadku.